

## ADOLF HITLER: EN MAND AF FRED



*"Denne krig kaster os år tilbage i vores konstruktive arbejde. Den er beklagelsesværdig. Jeg er bestemt ikke blevet kansler af det Større Tyske Rige med henblik på at føre krig!" – Adolf Hitler 1940*

“Premierminister Neville Chamberlain fortalte den amerikanske ambassadør Joseph Kennedy, at grunden til, at han havde ført krig mod Tyskland var, at "Amerika (MIN NOTE- kontrolleret af jøder) og Verdens Jøder" havde presset ham. Kennedy fortalte senere dette til admiral James Forrestal, som nedskrev det i sin dagbog; "hverken de franskmændene eller de briterne ville have gjort Polen en årsag til krig, hvis ikke det havde været for den konstante plagen fra Washington" lyder Forrestals sammenfatning af Kennedys erindring (The Forrestal Diaries, dato den. 27 December 1945).

Hvis Hitler var det uhyr, som jøderne lyver og siger, han var, kunne han have vundet krigen. Hitler viste hele den britiske hær barmhjertighed ved Dunkerque og beordrede personligt sine generaler til at stoppe angrebet og tillade englænderne at tage afsted. Hitler skåned sine fjender, hvor han kunne have dræbt dem alle. Førhen, og stadig, havde Hitler arbejdet i døgn drift på at opnå fred med England. Mange ikke-jøder i England, herunder medlemmer af den kongelige familie, og selv den berømte T. E. Lawrence of "Arabia", var pro-nazistiske. Lawrence blev myrdet på vej til et vigtigt møde for at hjælpe med at indføre en fredstraktat med Tyskland før krigen.



Rudolf Hess- Martyr for Fred

Rudolf Hess foretog også en skæbnesvanger mission til Storbritannien i 1941 for at mødes med pro-freds medlemmerne af den engelske adel og regering og bringe fred mellem de to nationer, da han blev fanget af koster-Churchills hemmelige politi og tilbragte resten af sit liv i en ensom fængselscelle:

"Hess var en fremtrædende skikkelse i Nazityskland og fungerede som Adolf Hitlers stedfortræder i det nazistiske parti. På tærsklen til krig med Sovjetunionen fløj han til Skotland i et forsøg på at forhandle fred, men han blev anholdt. Han blev bragt for retten i Nürnberg og idømt livsvarigt fængsel, hvor han døde (blev myrdet) i 1987."

"Det, at jeg kom til England på denne måde, er, som jeg er klar over, så usædvanligt, at ingen let vil forstå det. Jeg blev konfronteret med en meget vanskelig beslutning. Jeg tror ikke, jeg kunne have nået frem til mit endelige valg, medmindre jeg hele tiden havde holdt for øje mit syn med en endeløs række af børns kister og grædende mødre bag dem, både engelske og tyske, og endnu en linje med mødre og sørgende børn".

- Rudolf Hess' erklæring af 10. juni 1941, som citeret i Rudolf Hess: Prisoner of Peace (1982) af Ilse Hess (hans hustru).

"Jeg var mistænkelig af flere grunde... Hess, der var blevet holdt indespærret i Spandau-fængslet i næsten 30 år, var da 93 år gammel og skrøbelig. Jeg tvivlede på, at han havde kræfter til at dræbe sig selv med en ledning, der ikke i begge ender var fastgjort til noget."

- Oberstløjtnant Eugene K. Bird om Hess' død til en Deutsche Presse-Agentur reporter, som citeret i "Former governor of Spandau Prison dies in Berlin" i Expatica (7 November 2005).

"Hess blev myrdet af jøderne for at 'udrede løse ender' og fjerne alle, der stadig kunne være i live til at fortælle sandheden."

Og selvfølgelig er "Holocaust" en løgn:

<http://detsandeholocaust.dk>

<http://web.archive.org/web/20120613232902/http://holocaustdenialvideos.com>

Cole in Auschwitz 1 of 7:

<http://www.youtube.com/watch?v=iXKHw0EZrqM>

Selv en JØDE indrømmer og beviser, at "holocaust" er en LØGN!

Auschwitz - Hvorfor gaskamrene er et fupnummer

<http://www.youtube.com/watch?v=tb-dN98VfDk>

Hitler forbød også brugen af kemiske våben og tillod ikke skabelsen af atomvåben, da han væmmedes og forfærdedes ved sådant. Hitler var en kampsoldat ved fronten (højt dekoreret for tapperhed) i hele Den store krig og vidste om nogen, hvad sådanne jødisk-skabte våben (skaberen af gasvåben var en jødisk kemiker) indebar. Han oplevede, som millioner af andre mænd, at blive såret af sådanne våben. Skaberne af atomvåben var alle jøder.

Nedenfor er en delvis liste over jøder, der var direkte involveret i Manhattanprojektet. Der var mange flere jøder involveret i alle niveauer af forskning, konstruktion og fremmelse af brugen af atombomben, end der kan vises her.

- J. Robert Oppenheimer (amerikansk jøde) - Videnskabelig Leder - Project "Y"
- Frank Oppenheimer (amerikansk jøde) - Bror til, og assistent for J. Robert Oppenheimer
- Albert Einstein (tyskfødt jøde) - Projektkonsulent
- Niels Bohr (danskfødt jøde) - Projektkonsulent
- Leó Szilárd (ungarsk-født jøde) - Gruppeleder - Metallurgisk Laboratorium
- Nicholas Kürti (ungarnsk-født jøde) - Arbejdede med Franz Eugen Simon (tyskfødt jøde) og udviklede en metode til at separere uran-235 fra rå uranmalm
- David Bohm (amerikansk jøde) - Udførte de teoretiske beregninger for calutronerne på Y-12 anlægget i Oak Ridge, der elektromagnetisk blev brugt til uranberigning til brugen af bomben kastet over Hiroshima i 1945
- Rudolf Peierls (tyskfødt jøde) - British Mission
- Felix Bloch (schweizisk-født jøde) - Arbejdede under Hans Albrecht Bethe hvor han forskede i nuklear fission
- Eugene [Paul] Wigner (ungarnsk-født jøde) - Gruppeleder - Metallurgisk Laboratorium
- James Chadwick (britisk-født jøde) – Chef - British Mission
- James Franck (tyskfødt jøde) - Direktør - Kemigruppen
- Otto Frisch (tyskfødt jøde) - British Mission
- Edward Teller (ungarnsk-født jøde) - Termonuklear Research
- Emilio Gino Segrè (italiensk-født jøde) - Gruppeleder
- Hans Albrecht Bethe (tyskfødt jøde) - Chef - Teoretisk Division
- Klaus Fuchs (tyskfødt jøde) - Teoretisk Division (kommunistspion)
- Richard Phillips Feynman (amerikansk jøde) - Gruppeleder – Teoretisk Division
- Morris Kolodney (amerikansk jøde) - Manager – DP-Site
- Louis Rosen (amerikansk jøde) – "Faderen" af Los Alamos Neutron Science Center
- Louis Slotin (canadisk-født jøde) - Critical Testing - dette resulterede i hans utilsigtede død
- Jacob Beser (amerikansk jøde) - Affyring af våben og fusion
- Theodore Alvin Hall (amerikansk jøde) - Yngste forsker ved Los Alamos
- Samuel T. Cohen (amerikansk jøde) - Arbejdede i "Efficiency"-gruppen
- Samuel Goudsmit - (danskfødt jøde) - Videnskabelig Leder af Alsos-Missionen
- George Placzek – (moravisk-født jøde) - British Mission
- Eugene Rabinowitch - (russisk-født jøde) - Metallurgisk Laboratorium
- Joseph Rotblat - (polskfødt jøde) - Arbejdede med James Chadwick (kommunistspion)
- Gregory Breit - (russisk-født jøde) - J. Robert Oppenheimers forgænger
- David Greenglass (amerikansk jøde) - Manhattan Project Infiltration

- (kommunistspion)
- George Abramovich Koval (amerikansk jøde) - Special Engineer Detachment (kommunistspion)
- Victor Weisskopf (østrisk-født jøde) - Teoretisk Division
- Alvin Martin Weinberg (amerikansk jøde) - Teoretisk Fysik under Eugene (Paul) Wigner
- Isidor Isaac Rabi (polskfødt jøde) - Projektkonsulent
- Stan Frankel (amerikansk jøde) - Teoretisk Division
- Enrico Fermi (italiensk-født ikke-jøde) – var gift med en jødinde – Gruppeleder -Teoretisk Division

Den første atombombe blev udformet og konstrueret i Los Alamos, New Mexico. Det tophemmelige kodenavn givet til dette værk var "The Manhattan Project" ("Manhattanprojektet"). Baggrunden for navnet var, at Bernard Baruch (jøde) boede i Manhattan, New York. Ligeså gjorde mange andre af de højstående individer, som var involveret i projektet. Den ledende forsker af Los Alamos Laboratoriet, fra 1943 til 1945, var J. Robert Oppenheimer - en anden prominent jøde. Oppenheimers bror, Frank, en kortbærende kommunist, var også en ledende atomforsker, som arbejdede på Los Alamos.

For mere information

<http://detsandeholocaust.dk/Atomic Bomb Jewish Invention.html>

Japan ville allerede overgive sig til De Allierede, så der var ingen grund til at bruge atomvåben mod dem. Det var den talmudiske had til ikke-jøder, og intet andet. Det var jødisk-domineret politisering i Amerika, som havde tvunget Japan i krig med vilje i første omgang ved at placere embargoer på Japan, der ville have efterladt Japan forarmet og sultende. Jøderne begik et reelt holocaust på Japan, fordi de også ønskede at afprøve deres nye atomvåben på en rigtig goyim-befolkning.

Grunden til, at Amerika gik ind i krigen, var, at den jødiske elite på det tidspunkt var i kontrol over landets vitale netværk og gjorde alt for at tvinge Amerika i krig. Under krypto-jøden Roosevelt (af hollandsk-jødisk herkomst), samt hans personale, der samlet set lyder som en synagogeliste, lovede Roosevelt i et telegram til den franske premierminister Reynaud, den 15. juni 1940, at fordoble den amerikanske støtte til Frankrig på den betingelse, at Frankrig fortsatte krigen mod Tyskland. I december 1939 manøvrerede et amerikansk krigsskib "Tuscaloosa" (inden for en sikkerhedszone) det tyske passagerskib "Colombus" ind i hænderne på den britiske flåde, og tyskerne borede skibet i sænk. I januar 1940 rapporterede det amerikanske krigsskib "Tretton", i strid med international ret, tyske handelsskibe Arauca, LaPlaca og Wangois bevægelser til fjendtlige flådestyrker. Den 27. juni 1940 annoncerede Roosevelt en begrænsning på den frie bevægelighed for fremmede (Aksemagtelige) handelsskibe i amerikanske havne, hvilket også er i strid med international lov. I november samme år tillod Roosevelt amerikanske krigsskibe at jage de tyske handelsskibe Frygien, Idarwald og Rhein, hvilket resulterede i, at alle tre borede sig selv i sænk for at undgå tilfangetagelse. Dette, og andre identiske handlinger, var alle aggressive

handlinger mod Tyskland; at hjælpe fjendtlige nationer med at angribe deres skibe og borgere.

Roosevelt sendte også OSS (Office of Strategic Services) Oberst Donovan til at tilskynde oprør mod Tyskland og Italien i Sofia og Beograd. Roosevelt tillod derefter amerikanske borgere at slutte sig til RAF og trænede åbenlyst RAF-personel i Amerika. I september 1940 overførte Roosevelt 50 amerikanske destroyere til den britiske flåde. I marts 1941 pålagde Roosevelt Lend-Lease programmet på Amerika, hvilket betød, at han som præsident officielt kunne fremlægge så meget støtte, som han ønskede (på skatteydernes bekostning), og som han mente var i amerikanske interesse at forsvare, såsom Sovjetunionen. Denne støtte var den vigtigste grund til, at det Røde Bæst var i stand til at overleve i den tidlige del af den østlige krig.

Roosevelt havde også arbejdet på at forhindre andre nationer i at stifte fred med eller have nogen former for fredelige forbindelser til Tyskland ved at bruge den økonomiske politik som våben imod dem. I 1940 indefrøs han alle norske og danske aktiver, trods det faktum, at Tyskland dengang ikke havde plyndret eller dikteret finanspolitik til nogen af nationerne og heller aldrig havde planer om det. Senere belgiske aktiver i Amerika blev også "indefrosset" (indefrosset=stjålet), da Roosevelt anså våsede panoler af landflygtige fra sådanne nationer som værende regeringer i eksil, hvilket var en åbenlys fjendtlig handling mod det Aksemagtelige Europa. Roosevelts handlinger fra selv før krigen viste, at han opildnede krigsførsel på næsten alle niveauer mod den nationalsocialistiske nation i Europa.

Den 13. april 1941 fik amerikanske skibe lov til at passere frit gennem Det Røde Hav for at forsyne de kæmpende britiske hære i Mellemøsten. I marts samme år begyndte amerikanerne åbent at konfiskere alle de tyske skibe, de kunne, mens de, endnu en gang, behandlede tyske borgere i strid med international lov som fanger. I en anden anklage blev to tyske officerer, som undslap canadisk fangeskab og flygtede tilbage til Amerika, tilbageleveret til Canada i lænker, hvem var i krig mod Tyskland - i strid med international lov. Samtidig begyndte amerikanske flådeskibe at øge antallet af patruljer i det vestlige Atlanterhav og rapporterede eventuelle bemærkninger om Aksemagtelige fartøjer, militære eller civile, til den britiske flåde, mens de forberedte britiske flådeskibe i amerikanske havne. I maj blev norske skibe, der arbejdede for briterne, åbenlyst bevæbnet og repareret i amerikanske havne, hvilket var i strid med international lov. I juni ankom amerikanske tropper til Grønland for at begynde at opbygge militære flyvestationer. Så den 9. i samme måned forekom der en rapport fra briterne om, at Roosevelt havde beordret et amerikansk krigsskib til åbent at angribe en tysk ubåd ud for Grønland. Så tyske aktiver blev i Amerika officielt indefrosset, i strid med international lov. På næsten samme tidspunkt beordrede Roosevelt tilbagekaldelse af de tyske konsuler og krævede lukningen af det tyske presseagentur "Transocean", det tyske bibliotek i New York samt kontoret for De Tyske Statsbaner (Deutsche Reichsbahn).

I juli 1941 besatte amerikanske væbnede styrker, efter Roosevelts ordre, Grønland, som var i et område af tyske militære operationer, i et forsøg på at tvinge Tyskland ind i en krig med Amerika og at påvirke resultatet af den tyske ubådsoperation mod Tysklands favør. Derudover beordrede den amerikanske flådeminister Frank Knox den 10. juli 1941 officielt alle amerikanske krigsskibe til at åbne ild mod alle Aksemagtelige fartøjer. Det var endnu en aggressiv handling og en indirekte erklæring om åben krig mod Tyskland fra den amerikanske regering. I september samme år sluttede det amerikanske krigsskib "Greer" sig til britiske krigsskibe og deltog i at angribe tyske ubåde i Atlanterhavet.

Roosevelt indrømmede åbent i en tale, den 11. september 1941, at han personligt havde givet ordren om, at amerikanske krigsskibe skulle åbne ild mod alle Aksemagtelige fartøjer og havde gentagne gange givet denne ordre. Den 29. i samme måned angreb amerikanske krigsskibspatroljer en tysk ubåd ud for Grønlands kyst. Den 17. oktober handlede det amerikanske krigsskib "Kearny" ud fra denne ordre og angreb endnu en tysk ubåd. I november samme år erobrede amerikanske krigsskibe, i strid med international lov, det tyske skib "Odenwald", fik den til en amerikansk havn og fængslede besætningen.

Den amerikanske regering og dens jødiske regulatorer havde privat erklæret krig mod Tyskland i årevis. De samme metoder blev brugt mod Japan for også at tvinge dem ind i en krig. Det er ingen hemmelighed, at den amerikanske regering kendte til Pearl Harbor i flere måneder inden angrebene og undlod at gøre noget, da de ønskede en officiel grund til at gøre, hvad de hele tiden havde gjort.



Nogle af de 50.000 ofre for Bromberg-massakren

Som det kan ses på billedet, blev hverken kvinder eller børn skånet af de polske dødspatroljer. Dette er, hvad den tyske hær gik ind i Polen for at sætte en stopper for, efter talrige apeller om fred blev ignoreret, hvilket afslørede jødedommens anstiftelse af sådanne begivenheder, som forårsagede krigen.

Polen og mere jødisk had

De samme jøder lagde internationale embargoer på Tyskland i 1930'erne (se "Judea Declares War on Germany/Freedman-bekendelserne), hvilket ville have efterladt en tredjedel af det tyske folk i en tilstand af udsultning. Selv da, ville Tyskland ikke gå i krig, før Hitler intet andet valg havde end at invadere Polen for at stoppe folkedrabet på den etniske tyske befolkning. Omkring 20.000 til 50.000 uskyldige mennesker blev myrdet af jødisk-skabte og støttede dødspatroljer, og det var efter Hitler havde advaret Polen om at stoppe og appellerede til Folkeforbundet, det daværende FN, om at gøre noget. Bromberg-massakren var dråben. Tusinder af tyskere blev massakreret, bogstaveligt talt på rwandisk stil.

Hitlers invasion af Polen var for at afslutte folkemordet på tusinder af uskyldige mennesker med magt, eftersom appeller til fornuft og medfølelse var mislykkedes. Churchill, jødemarionetten hvis mor var en jødinde, hvilket endda blev rapporteret af Jerusalem Post, blev fra 1936 finansieret af en gruppe af mandlige, jødiske bankfolk, tidligere politikere og erhversfolk kaldet "The Focus Group" og blev givet en enorm mængde penge af den jødiske formand for Shell-selskabet i juli samme år. Han lavede en hemmelig aftale med den polske regering. De skulle tvinge Tyskland til at angribe med hvilket som helst middel, og så kunne England og Frankrig erklære krig og synes at være den moralsk retfærdige side. Dette havde til formål at åbne en tofrontskrig mellem Polen i øst, og Frankrig og England i vest, hvilket var for at besejre Tyskland, da Tysklands hær var i undertal til Polens hær alene. Nogleområder af det polske samfund var uden tvivl også blevet undergravet af jødedommen på dette tidspunkt.

"Lord Nathan Rothschild var den mest magtfulde mand i Storbritannien."  
- Den britiske premierminister Lloyd George

Det britiske imperium havde været under jødisk kontrol i et århundrede ved dette punkt med de jødiske bank dynastier. Mange sådanne jøder var også blevet en del af den britiske adel, såsom Rothschild-familien:

"Rothschild-familien. Den britiske gren af familien blev ophøjet ind i den britiske adel efter anmodning fra dronning Victoria. Det er blevet fremført, at familien i løbet af det 19. århundrede besad langt den største private formue i verden, og langt den største formue i den moderne verdens historie" og de fik selv jøderne i direkte kontrol over den britiske regering, såsom Disraeli: "Benjamin Disraeli, 1. jarl af Beaconsfield, KG, PC, FRS (21. december 1804 - 19. april 1881) var en britisk premierminister, parlamentariker, konservativ statsmand og litterær figur. Han startede fra en forholdsvis ydmyg oprindelse. Han tjente i regeringen i tre årtier, to gange som premierminister i Storbritannien. Selvom hans far havde døbt ham ind i anglikanisme som 12-årig, var han alligevel Storbritanniens første og hidtil eneste premierminister, som blev født ind i en jødisk familie - oprindeligt fra Italien."



De havde ikke medregnet det faktum, at Hitler var et geni, der havde skabt en moderne hær og lynagtige krigstaktikker, dermed hvorfor henholdsvis Polen og derefter Frankrig begge faldt inden for to uger. Selv da, efter hvad de ugudelige jøder havde gjort mod tyskerne og Europa, bad Hitler stadig om og gav rimelige vilkår i forhold til venskab, ikke som en sejrherre. Frankrig indgik i dette, med deres nationalistiske Vichy-regering, men England nægtede. Polen forblev under besættelse, givet hvad der var sket. Polen havde allerede invaderet Tyskland adskillige gange før i Weimar-perioden, men de blev behandlet med respekt under direkte ordrer fra Hitler, og ingen hævnagtige handlinger blev taget mod den polske befolkning som følge af Bromberg.

Sovjetjødionen, der havde angrebet fra Østen, og som udnyttede situationen fuldt ud for at vinde magt, begik imidlertid folkedrab på den polske befolkning, det mest berømte eksempel værende Katynmassakren:

"Katynmassakren var en massehenretning af polske statsborgere, begået af det sovjetiske hemmelige politi NKVD i april - maj 1940. Den var baseret på Lavrenty Berias forslag om at henrette alle medlemmer af det polske officerkorps. Dette officielle dokument, fra den 5. marts 1940, blev derefter godkendt og underskrevet af det sovjetiske politibureau, herunder dets leder, Josef Stalin. Antallet af ofre anslås til omkring 22.000, og det hyppigst citerede antal er 21.768. Ofrene blev myrdet i Katynskoven i Rusland, Kalinin- og Kharkovfængslerne samt andre steder. Omkring 8.000 var officerer, der var blevet taget til fange under den sovjetiske invasion af Polen i 1939, mens resten var polske læger, professorer, lovgivere, politifolk og andre offentligt ansatte, der var arresteret for angiveligt at være "efterretningsagenter, gendarmere, grundejere, sabotører, fabriksejere, advokater, embedsmænd og præster."

"Eftersom Polens værnepligtssystem krævede enhver ikke-fritaget at blive reserveofficer, var NKVD i stand til at hyrde den polske intelligentsia sammen."

Slaget om England begyndte i forsvar mod koster-Churchills udsendte bombefly over Den Engelske Kanal, der havde målet om at bombe tyske byer og landsbyer FØRST. Hitler advarede ham om at stoppe sådanne handlinger. Churchill nægtede, og efter adskillige flere gange sendte Hitler det tyske luftvåben over kanalen for derefter kun at bombe den britiske luftstyrkes baser for at lamme koster-Churchill og Harris' RAF terroristiske bombefly, så de ikke længere kunne angribe flere civile, tyske centre. Under et natligt angreb troede et af de tyske bombefly, at det var over kanalen, og smed derfor dets overskydende bomber for at have nok brændstof til at nå hjem igen. Desværre befandt de sig over en britisk by, men da mørklægningen var indført, kunne de på ingen måde have vidst det. De forsøgte at undgå civile tab til det punkt, hvor der var under 21.000 i hele slaget, selv hvor de kunne have udlignet halvdelen af England. Dette var efter Hitler havde bøjet sig bagover for at forsøge at stifte fred med England fra 1930'erne og fremad, som allerede nævnt, og endda skånede hele den engelske hær ved Dunkerque.

Den skjulte del af Luftkrigen- talmudiske protokoller i aktion:

"13.-14. februar 1945: Holoaust i Dresden, kendt som Nordens Firenze. Dresden var en hospitalsby for sårede soldater. Ikke én militær enhed, ikke ét anti-luftskyttsbatteri var indsat i byen. Sammen med de 600.000 flygtninge fra Breslau, var Dresden fyldt med næsten 1,2 millioner mennesker. Churchill havde bedt om "forslag til, hvordan man kunne afbrænde de 600.000 flygtninge." Han var ikke interesseret i, hvordan man kunne målrette militære installationer 96 kilometer uden for Dresden. Mere end 700.000 fosforbomber blev nedkastet på 1,2 millioner mennesker - én bombe for hvert par af mennesker. Temperaturen i centrum af byen nåede 1.600°C. Mere end 260.000 kroppe og rester af kroppe blev optalt, men dem, der omkom i midten af byen, kunne ikke spores. Omtrent 500.000 børn, kvinder, ældre, sårede soldater og dyrene i den zoologiske have blev slagtet på én nat."

"Faktisk var meget lidt blevet gjort for at forsyne den gamle by af kunstnere og kunsthåndværkere med anti-luftskyttsforsvar. En eskadrille af fly var blevet udstationeret i Dresden i et stykke tid, men Luftwaffe besluttede at flytte flyene til et andet område, hvor de ville være til nytte. En gentlemanaftale syntes at sejre, at angive Dresden som værende en "åben by."

Dette gav jøderne endnu en nem mulighed for at massemyrde så mange uskyldige mennesker som muligt. Hundrede tusinde mennesker døde i de første tyve minutter af angrebet.

Et øjenvidne, der overlevede, fortalte om at se "unge kvinder med babyer løbende op og ned langs gaderne, deres kjoler og hår i brand, skrigende, indtil de faldt ned, eller de kollapsende bygninger brast ned over dem." Som den tyske regering erklærede efter angrebet: "Dresden havde ingen krigsindustrier, det var et sted for kultur og klinikker."

"Hvad adskilte dette angreb var den koldblodige nådesløshed, hvormed det blev gennemført. Amerikanske mustangs fløj lavt over byen og skød alt, der bevægede sig, herunder en kolonne af redningskøretøjer farende til byen for at evakuere overlevende. Ét angreb blev rettet mod bredden af Elben, hvor flygtninge var krøbet sammen under den forfærdelige nat."

"Dresdens borgere fik knap nok tid til at nå deres beskyttelsesrum. Den første bombe faldt 22:09. Angrebet varede 24 minutter og efterlod den indre by som et rasende hav af ild. "Præciseret tæppebombning" havde skabt den ønskede ildstorm.

Der var en tre-timers pause mellem det første og andet angreb. Stilstanden var beregnet til at lokke civile fra deres beskyttelsesrum og ud i det åbne igen. For at undslippe flammerne, havde titusinder af civile overfyldt Großer Garten, en storslået park.

Det andet angreb kom 01:22 uden nogen advarsel. Dobbelt så mange bombefly vendte tilbage med en massiv last af brandbomber. Den anden bølge var havde til formål at sprede den rasende ildstorm ind i Großer Garten. Det var en komplet "succes". Inden for et par minutter flåede et tæppe af flammer ind over græsset, rev træer fra deres rødder og bestrøede andres grene med alt fra cykler til menneskelige lemmer. I dagevis bagefter, forblev de bizart strøet ud over det hele som grimme påmindelser om Allieret sadisme."

I starten af det andet luftangreb var mange stadig sammenkrøbne i tunneller og kældre, og ventede på, at brandene fra det første angreb skulle dø ud. Kl. 01:30 nåede en ildevarslende rumlen ørene hos den øverstbefalende for en arbejdstjenestekonvoj, der var blevet sendt ind i byen på en redningsmission. Han beskrev det på denne måde:

"Detonationen rystede kældervæggene. Lyden af eksplosionerne blandede sig sammen med en ny, fremmed lyd, som syntes at komme tættere og tættere på - lyden af et tordnende vandfald; det var lyden af den enorme tornados hylen i den indre by."

"Andre, som gemte sig under jorden, døde, men de døde smertefrit - de glødede simpelthen orange og blå i mørket. Da varmen intensiverede, gik de enten i opløsning og blev til aske eller smeltede ind til en tyk væske - ofte tre eller fire fod dybe, punktvis. Kort efter, kl. 10:30 om morgenen den 14. februar, fejede det sidste luftangreb ind over byen. Amerikanske bombefly hamrede murbrokkerne, der i de sidste 38 minutter havde været Dresden, men dette angreb var ikke nær så heftigt som de to første.

I det sidste år af krigen var Dresden blevet en hospitalsby. Under den foregående nats massakre, havde heroiske sygeplejersker trukket tusindvis af forkrøblede patienter til Elben. De lavtflyvende Mustangs brugte deres maskingeværer til at skyde disse hjælpeløse patienter, samt tusindvis af gamle mænd, kvinder og børn, som var undsluppet byen. Da det sidste fly forlod himlen, var Dresden en brændt ruin, og dens sorte gader var fyldt med lig. Byen blev ingen rædsel skånet. En flok gribbe undslap fra den zoologiske have og fedede sig op på blodbadet. Rotter sværmede over bunker af lig.

En schweizisk statsborger beskrev sit besøg i Dresden to uger efter angrebet: "Jeg kunne se afrevne arme og ben, lemlæstede torsoer og hoveder, som var blevet revet fra deres kroppe og rullede væk. Nogle steder lå kroppene stadig så tæt, at jeg var nødt til at rydde en sti gennem for ikke at træde på arme og ben."

Kurt Vonnegut var en amerikansk krigsfange, som var indespærret i Dresden, da byen blev bombet i 1945, og skrev en berømt anti-krigs roman, "Slaughterhouse Five" (Slagterhus Fem - opkaldt efter det område, hvor han søgte tilflugt for at overleve bombningen af byen). Han udtalte efter angrebet, at byen lignede "månens overflade".



Dresden efter De Allieredes angreb

"I december 1944 blev Vonnegut taget til fange af den tyske hær og blev til en krigsfange. I Slaughterhouse Five beskrev han, hvordan han netop undgik døden et par måneder senere under brandbombningen af Dresden. "Ja, ved jeres folk (engelske), må jeg sige," insisterer han, "I brændte stedet ned, gjorde det til en søjle af ild. Flere mennesker døde der i den ildstorm, end der samlet set gjorde i Hiroshima og Nagasaki. Jeg holder af jeres folk, ved lejlighed, men jeg tænkte lige på "Bomber Harris", som gik ind for bombning af civile befolkninger for at få dem til at give op. En helvedes masse Royal Air Force fyre skammede sig over, hvad Harris havde fået dem til at gøre. Og det er virkelig sportsånd, og briterne er, naturligvis, berømte for deres gode sportsånd (Bemærk\* "Harris" er et jødisk navn)."

Som et RAF-medlem, der deltog i angrebet, erklærede efterfølgende:

"Jeg tog mig selv i at komme med bemærkninger til besætningen: "Åh Gud, de stakkels mennesker". Det var fuldstændig uberettiget for det. Du kan ikke retfærdiggøre det." Her er et eksempel på et mindre RAF-angreb:

"Under den sidste del af Anden Verdenskrig, blev Pforzheim, en by i det sydvestlige Tyskland, bombet flere gange. Det største angreb og et af de mest ødelæggende bombardementer under krigen blev udført af Royal Air Force (RAF) om aftenen den 23. februar 1945. Så mange som 17.600 mennesker, eller 31,4%

af byens befolkning, blev dræbt i luftangreb. Omkring 83% af byens bygninger blev ødelagt, to tredjedele af hele Pforzheims samlede område og mellem 80- og 100% af den indre by."

RAF-styrken opnåede nogle af de højeste dødelighedsrater ud af alle militærtjenester i krigen for Storbritannien. Fordi tyskerne kæmpede så desperat imod terrorbombning af deres folk, ville de tyske jagerpiloter med vilje styrte sig selv og deres gennemhullede og brændende kampfly ind i et RAF-bombefly for blot at stoppe én mere af dem fra at kunne myrde flere af deres folk. Så rædselsfuld var situationen.

Situationen i Østen- jødisk aggression på display:

Hitler vidste, at det at kæmpe en defensiv krig mod den Røde Hær var selvmord, da de ville gå op til 30 millioner tropper, tusindis af kampvogne, fly og tunge kanoner i møde. Hvis den Røde Hær ikke blev ramt, mens de stadig mobiliserede deres invasion, ville Vesteuropa være dødsdømt. Jødedommen spillede deres store Røde Hånd, ligesom de gjorde i Sovjetjødionen. Selv Stalin var en jøde. Hans rigtige navn, "Dzhugashvili", betyder "søn af en jøde" på georgisk.

Den østlige kamp- jødisk aggression på display:

Invasionen af Sovjetunionen blev gennemført, efter tysk efterretningstjeneste informerede dem, med overvældende beviser, om, at Sovjetjødionen havde planer om at angribe dem i foråret 1941, og ja, hele den Røde Hær mobiliserede sig på grænserne. Det var en invasionsstyrke. Operation Seelöwe, invasionen af England, var intet mere end et kneb til at distrahere sovjetterne fra det faktum, at de vidste det og forberedte et første overlevelseshangreb.

Tyske stabschef Franz Halder udtalte: "Rusland forberedte et angreb på Tyskland" "Vi ved i dag, fra gode kilder, at han (Hitler) havde ret om det."

Ved Nürnberg bevidnede General Winter under ed: "Vi havde på daværende tidspunkt det subjektive indtryk, at vi angreb ind i en igangværende, offensiv indsættelse."

Senior-General Jodl erklærede, at Hitler aldrig nogensinde nævnte idealet om Lebensraum i 1940, da diskussionen om en forebyggende krig mod Sovjetjødionen blev bragt på bane. Dette er en åben erklæring til den fældende kendsgerning om, hvor meget den jødiske løgnmaskine har arbejdet på at omskrive historien. Krigen var defensiv, ikke ideologisk fra deres side, som anført af Senior-General Jodl, der vidnede i Nürnberg:

"Føreren har aldrig i min tilstedeværelse nævnt selv den mindste antydning af noget andet end strategisk begrundelse."

Hitler fremgav følgende udtalelser til Jodl mange gange:

"Der er nu ingen tvivl om, at England sætter sit håb til det sidste fastland... (min note- Sovjetjødionen).. ellers ville hun allerede have afblæst krigen efter Dunkerque. Der er helt sikkert allerede blevet lavet aftaler. Den russiske indsættelse er umindskelig. En dag vil vi pludselig enten blive koldt afpresset eller angrebet."

Churchill afviste i 1940 bevidst Tysklands tilbud om fred og stemte for at holde krigen i gange. Sir Stafford Cripps møde med sovjetterne i Moskva- her havde de havde lovet, at Sovjetjødionen ville komme ind i krigen på Storbritanniens side.

Krigen startede, fordi jøderne opdannede den. Aksemagternes Hær blev budt velkommen som en "befrier" på tværs af østlige nationer. Jødisk styre under kommunismen havde allerede myrdet over 20 millioner uskyldige ikke-jøder. Syv millioner døde i det ukrainske holocaust alene, der blev overvåget af jøden Lazar Moiseyevich Kaganovich efter ordre fra jøden Stalin. Millioner flere døde i et system af dødslejre kaldet Gulagger, der hver blev drevet af en jødisk kommisær. Jøderne arbejdede dem ihjel med vilje, da det var for hurtigt at skyde dem.



Fotografi af en af massegravene afdækket i Ukraine  
Denne ene indeholdt ligene af op til ti tusinde ofre, alle myrdet af det jødiske NKVD ved Vinnitsa.

The Real Death Camps and Holocaust

[http://www.angelfire.com/dawn666blacksun/Real\\_Holocaust.html](http://www.angelfire.com/dawn666blacksun/Real_Holocaust.html)

Overlevende om lejrene:

"Det centrale mål var at dræbe fangerne, som en kommandant sagde det ligeud."  
"Hvis du klager eller skriver noget (Gud forbyde), vil de anklage dig for et forsøg på flugt eller for noget andet, og de vil skyde dig som en hund. De (jøderne) stiller os op nøgne og barfodede i minus 22°C og holder os udenfor i op til en time. Det er svært at beskrive al den kaos og rædsel, der foregår i Kemi, Solovky og de andre afdelinger af koncentrationslejrene...de tvang indsatte til at spise deres egen afføring." Mere end 10.000.000 uskyldige ikke-jøder døde i de jødisk-kørte lejre. Jøden, værende mester i at projicere tingene videre, løj, og tog alt hvad de gjorde mod ikke-jøderne i gulaggerne og påstod, at det var det, som tyskerne gjorde mod dem! Rent faktisk, når man læser rapporter og brevene fra de af Aksemagternes soldater, der var en del af de første bølger af tropper, som gik ind i de tidligere kommunistisk kontrollerede områder, var det generelt borgerne selv, som trængte jøderne op i en krog og straffede dem, da de alle vidste, at kommisærerne var lokale jøder, og selv antisemitisme var bogstaveligt talt lig

dødsstraf under De Røde. Inden kosher-NKVD var flygtet, havde de trængt alle ikke-jøder, de kunne, op og brutalt myrdet dem i hobetal med alt fra økser til kugler i rendyrket, talmudisk modbydelighed. Når familiemedlemmerne fandt ligene stablet op som brænde i gårdene, og, som nævnt, vidste, at det var jøderne, tog de hævn. Det var Aksemagterne, der endte pogromerne, de startede dem ikke - i modsætning til kosher-påstandene. Og ja, da Aksemagternes tropper fandt ud af, hvilke modbydelige forbrydelser kommisærene havde begået mod menneskeheden, blev de beordret til at skyde dem alle på stedet.

De såkaldte "partisanere" i Østen som i Vesten var faktisk alle jøder, især i begyndelsen. Den vestlige gren af modstandsbevægelser (rød terror), såsom den berømte "franske modstandsbevægelse", var næsten totalt jødisk, hvorfor Aksemagterne måtte luge dem ud og fængsle enhver jøde, de kunne finde, da de vidste, at jøderne arbejdede imod dem som et terroristisk, racemæssigt kollektiv bag linjerne og ved fronten. Akseeuropa kæmpede for sit liv på dette tidspunkt. Med åbningen af KGB-arkiverne, blev det opdaget, at de russiske befolkninger, der boede i de aksebefriede områder, fuldt ud samarbejdede med tyskerne mod det jødiske Røde Bæst. Disse mennesker havde levet under den Røde Hæl og havde mistet mange kære til den. I modsætning til den gængse opfattelse, forekom der aldrig en "russisk" revolution, men de hvide russere (nationalister) kæmpede desperat imod en international jødisk overtagelse, hvor de Røde hære primært var bevæbnet med jøder fra den jødiske bosættelseszone og fra udlandet, og titusinder af kinesisk lejesoldater blev købt og afsendt fra Østen af jøderne og generelle bundfald.

Tyskerne arbejdede med de russiske samfund (og andre østeuropæere) og byggede hospitaler, nye gårde, huse, samfundscentre og skoler til dem. De frigjorde adskillige gulagger, befriede fangerne og hjalp dem med at komme på benene igen. De fik dem tilbage til deres hjem og familier og opbyggede reelt venskab med dem. I steder som Ukraine arbejdede de, som i Rusland, sammen med de lokale for at hjælpe med at afdække massegrave med tusindvis af myrdede uskyldige begået af det jødiske NKVD, og de hjalp derved med at identificere så mange som muligt og bringe alle ansvarlige, som stadig var i området, for retten. Det viste sig, at 99,9% af alle bragt for retten tilfældigvis var jøder. Ingen overraskelse der. Det blev også konstateret i forbindelse med undersøgelsen, at drab på befolkningen begået af de jødisk-ledte Røde var selektiv udvælgelse af de bedste og klogeste elementer af det ikke-jødiske samfund. Da disse var blevet myrdet, blev enhver form for ejendom, de havde, givet til de lokale jødiske befolkninger. Som taget direkte fra Talmud.

Tyskerne var i, den russiske og andre østlige nationer, med til at skabe en ny kerne af nationalsocialistiske fællesskaber, hvilket var Himmlers egentlige plan for Østen, hvis krig fandt sted. Østen skulle udvikles til en slavisk nationalsocialistisk stat, der ville være en del af et større paneuropæisk forbund for forbedringen og beskyttelsen af samt multिसamarbejdet om de fælles indoeuropæiske kulturer, folk og nationer.

En anden begivenhed, som åbningen af KGB-arkiverne registrerede, var, at

størstedelen af civile dødsfald på Østfronten bogstaveligt talt var masselikvideringer af de russiske og andre befolkninger udført af bolsjevikkerne, da de vidste, at befolkningerne arbejdede sammen med Aksemagterne for deres gensidige frigørelse og frihed i de befriede områder. De søgte at benægte Aksemagterne alt materielt, industrielt, landbrug eller menneskeligt. Deres brændte jords taktik blev også anvendt på de menneskelige befolkningsgrupper. Hele områder blev fuldstændig visket rene for liv.

Millioner af østeuropæiske ikke-jøder meldte sig frivilligt til at kæmpe mod jøde-bolsjevikkerne og deres Røde Hær i Østen. 50.000 hviderussere kæmpede med 6. Hær ved Stalingrad alene, og de kæmpede alle til enden i den desperate kamp.

Hundredtusinder flere vestlige og centrale europæere meldte sig frivilligt til at hjælpe med at kæmpe i Waffen SS ved siden af deres østlige brødre mod jøde-bolsjevismen på Østfronten. De kæmpede så indædt, selv i lyset af de overvældende odds, der var imod dem. Kosher-Stalin tiggede sine medjøder om at åbne en anden front i Vesten. Kun en meget lille procent af Waffen SS var tyske statsborgere. Masseflertallet var europæere fra alle frie nationer i Europa. Selv nogle englændere kæmpede i rækkerne.

Hitler havde udrettet det, som ingen anden mand før ham i den kendte historie, havde gjort før. Han havde forenet europæiske nationer og folkeslag til sammen at kæmpe som én imod det jødiske monster i Østen og også hele den globale jødedom. Europæere havde besluttet, at de ville være fri og kæmpede med mange millioner for at være fri fra jødedom.

Ud over dette, kæmpede selv indianere, sorte, japanske og tibetanske ikke-jødiske krigere som en del af Aksemagterne som hædrede, ikke-jødiske våbenbrødre. Det er et meget lidt kendt faktum, at Hitler og Dalai Lama var allierede, og tusindvis af døde tibetanere i tyske uniformer blev trukket ud fra murbrokkerne i Berlin, hvor de døde kæmpende sammen med tusindvis af andre frie, ikke-jødiske krigere.



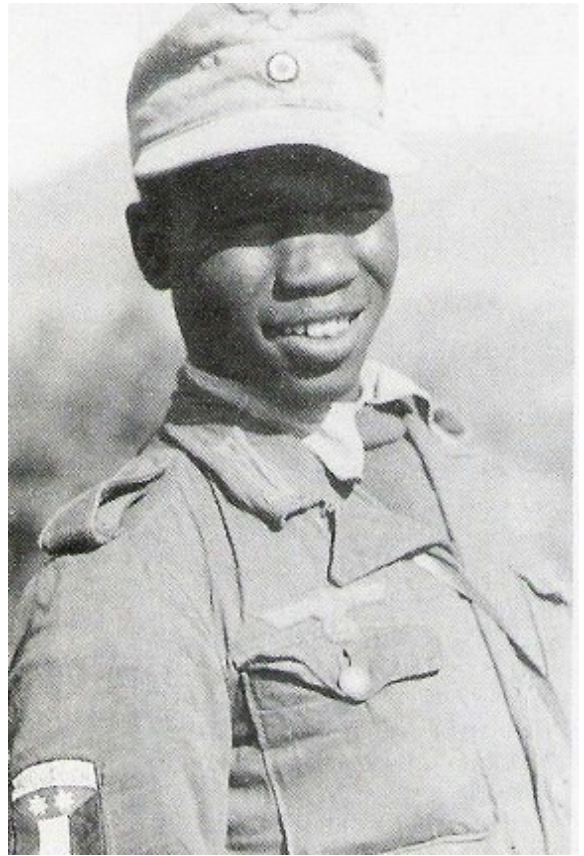
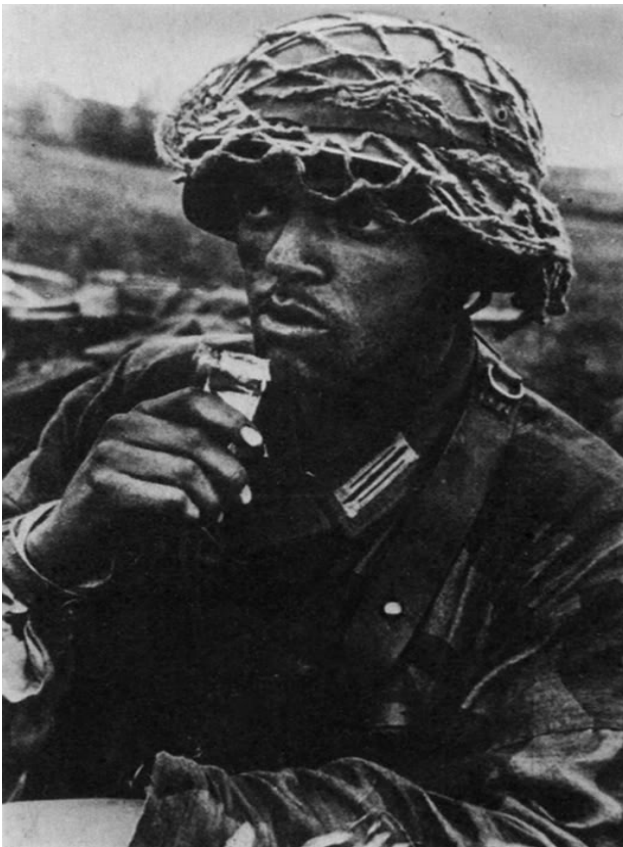


Bundesarchiv, Bild 101-1823-2704-10A  
Foto: Aschenbroich | 1942

Indiske tropper som kæmpede i Hitlers Styrker



Asiatiske tropper som kæmpede i Hitlers Styrker



Sorte styrker som kæmpede i Hitlers Styrker

I en sort soldats (som tjente som kampsoldat i Hitlers Hær) memoirer erklærede han, at de sorte og hvide soldater havde samme kaserne, spiste ved de samme borde, havde lige rettigheder samt respekt og var venner. Hvor sorte, der tjente i den amerikanske hær, blev behandlet som underlegne og ikke engang fik lov til at spise ved samme bord som hvide. Som Hitler erklærede, er nationalsocialismen baseret på racemæssig respekt.



Hitlers møde med den indiske helt og nationalistiske leder, Chandra Bose

Den berømte indiske nationalsocialistiske leder Subhash Chandra Bose mødtes personligt med både Hitler og Himmler og talte også til store møder af Aksemagternes ledere i Europa, og de modtog ham som en helt. Bose gik til de tusindvis af indiske krigsfanger i tysk varetægt, der var blevet fanget som en del af den britiske hær i Nordafrika, og som havde nægtet at bryde deres militære tjenestested. Efter at have talt med dem en masse og derefter fortalt sandheden, meldte tusindvis af indere sig frivilligt til at kæmpe for nationalsocialismen og blev nationalsocialister, som Bose i essensen selv var, og blev behandlet som ligeværdige af tyskerne. Bose ønskede selv at modellere vigtige aspekter af det nationalsocialistiske Tyskland til den nye indiske nation, han håbede at skabe. I dag findes der, over hele Indien, tusindvis af kalkmalerier viet til Bose, der er en berømt helt; mange kalkmalerier afbildede det ikoniske møde mellem Bose og Hitler, der begge giver hånd.

I en sort soldats (som kæmpede i den tyske hær) memoirer skrev han, at sorte soldater i den amerikanske hær blev adskilt og behandlet som andenklassens mennesker. Hvor han selv (og andre sorte soldater), i den tyske hær, levede side om side med de hvide soldater, spiste ved de samme borde og havde samme rettigheder og privilegier og blev behandlet med lige så stor respekt som de hvide soldater. Nationalsocialismen er bygget på racemæssig respekt og fælles værdier om slægtsskabsaltruisme.

### [National Socialism is Not Racist](#)

Jøderne har løget om Hitler og projiceret deres vulgære racisme over på ham på falskt grundlag.

Hitlers EGNE udtalelser vedrørende det faktiske emne om racisme:

"Jeg lover dig, at jeg er helt fri fra al racehad. Det er, i mit tilfælde, uønsket, at én race skal blandes med andre racer. Bortset fra nogle få vederlagsfri succeser, som jeg er parat til at indrømme, har systematisk krydsningsavl aldrig produceret gode resultater. En races ønske om at forblive racemæssigt ren er et bevis på vitalitet og dens gode helbred. At tage stolthed ved egen race - er også en normal og sund følelse. Jeg har aldrig betragtet kineserne eller japanerne som værende ringere end os selv. De tilhører oldgamle civilisationer, og jeg indrømmer frit, at deres tidligere historie er vores egen overlegen. De har ret til at være stolte af deres fortid, ligesom vi har ret til at være stolte af den civilisation, vi tilhører. Faktisk mener jeg, at jo mere standhaftige kinesere og japanere forbliver i deres racemæssige stolthed, desto lettere vil jeg have med at komme ud af det med dem."

- Adolf Hitler

Hitler ønskede hver eneste ikke-jødiske race at bevare deres egne unikke genetiske linje og kultur og at arbejde på at blive de bedste folk, de kunne være i Kosmos. Det er sand pleje for en sund livsorden, hvorimod jøden ønsker at ødelægge denne.

Waffen-SS General Leon Degrelle udtalte:

"Tysk racialisme indebar at genopdage deres egen races kreative værdier, at genopdage deres kultur. Det var en søgen efter fortræffelighed, et ædelt ideal. Nationalsocialistisk racialisme var ikke imod de andre racer, det var beregnet til dens egen race. Den tog sigte mod at forsvare og forbedre sin race og ønskede, at alle andre racer gjorde det samme for sig selv...nationalistisk racialisme var loyal over for den tyske race og respekterede fuldt ud andre racer."